

OPERA

Dptyk: Pierrot Lunaire & Infinito Nero

Regi, övers: Monica Danielson

Piteå Kammaropera, gästspel på Folkoperan

Musikaliskt måleri med tystlåten förtrolighet

Publicerad: 19 oktober 2010, 16.25

Det tycks vara de norrländska musikernas öde att komma till huvudstaden och trots rekorderlig reklam prestera i världsklass inför nästan obefintlig publik.

Minnet av Weberkvartetten i fredags med Sven-David Sandströms pinfärska finurligheter och Beethovens monumentala Grosse Fuge får fortfarande handflatorna att kännas applådhet. På måndagskvällen var det Piteå kammaroperas tur att möta stockholmarnas brist på nyfikenhet. I gengäld fyllde de tappra närvarande salongen med sin tacksamhet.

Norrboten Neo är en av de otaliga ensembler som efter Arnold Schönbergs död permanentats kring hans Pierrot Lunaire ungefär som Beethovens nia fick 1800-talets musiker att grunda symfoniorkestrar.

Drömmen om att förverkliga stycket som musikdramatik tog form först när orkesterns konstnärlige ledare Petter Sundkvist insåg att Salvatore Sciarrinos Infinito Nero var den felande länken och att den sjungande eldsjäl Monica Danielson var rätt person att binda samman det hela.

Berättaren i Schönbergs talsångcykel är mer flänör än kvinna, till skillnad från Sciarrinos hysteriska karmelitermunna.

Den sammanfattande rubriken Dptyk betonar den kvasireligiösa bildmässigheten och de 21 dikterna av Albert Giraud påminner mycket om japanskt miniatyrmåleri i blanka lackfärger.

Miniatyrens precision återfinns också i Sofia Jernbergs spåda, mikrofonförstärkt röst, som hon skickligt anpassade efter de grundstämningar som i Danielsons regi getts var sin akt.

Genom att vända på Svante Grogarns stora halvmåne gavs den en ny uppgift som altare i den efterföljande monologen av Sciarrino. Medan Monica Danielsons översättning ändlöst rullade över duken, gav hon själv röst åt 1500-talets sexualfrustration, förklädd till religiös blodsmystik. Kaskaderna av ord omväxlande med hennes sonora altklang hör till årets vokala händelser.

Med en blyertspenna som taktpinne och erfarenhetens lugn framkallade Sundkvist en lyhördhet som band samman de båda monologerna med en känsla av tystlåten förtrolighet.

Regi, övers: Monica Danielson. Dirigent: Petter Sundkvist. Medv: Norrbotten Neo, Sofia Jernberg, Monica Danielson